

Sygn. akt: *IC 162/16*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Sznura

po rozpoznaniu na rozprawie protokolowanej przez ref. staż. A. B. w dniu 26 października 2016 r.

sprawy z powództwa **M. M.**

przeciwko **A. T.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powódki M. M. na rzecz pozwanej A. T. kwotę 2.417 zł (dwóch tysięcy czterystu siedemnastu złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powódka **M. M.** domagała się zasądzenia od pozwanej **A. T.** kwoty 18.883 zł tytułem odszkodowania za zniszczone bądź przywłaszczone przez pozwaną w dniu 30 maja 2015 r. elementy wyposażenia, meble i inne ruchomości, a także zdewastowanie nieruchomości – piętra budynku położonego w G., przy ul. (...), w którym przedmiotowe ruchomości się znajdowały.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa i obciążenie powódki kosztami procesu. Pozwana przyznała, że opróżniła piętro wskazanego budynku z różnych ruchomości, zakwestionowała jednak, by znajdowały się tam wówczas wszystkie przedmioty wskazane przez powódkę, jak również by powódce przysługiwało do nich prawo własności. Pozwana wyjaśniła, że rzeczy, z których opróżniła piętro wskazanego budynku, należały do jej zmarłej babci, C. M., której pozwana jest jedynym spadkobiercą. Wyłącznie do pozwanej należy także opisana nieruchomość, którą chce ona zbyć celem uzyskania środków na zapłacenie powódce (będącej matką pozwanej) zachowku. Powódka jest jedynym użytkownikiem nieruchomości i utrudnia próby sprzedania jej przez pozwaną.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Nieruchomość położona w G., przy ul. (...), stanowi wyłączną własność pozwanej A. T. (uprzednio M.), którą nabyła w drodze dziedziczenia po swojej babce – C. M., na podstawie testamentu własnoręcznego, sporządzonego 18 kwietnia 2007 r., co zostało stwierdzone prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z 20 lipca 2010 r., wydanym w sprawie o sygn. akt XIII Ns 576/10. Powódka jest wyłącznym użytkownikiem przedmiotowej nieruchomości i nie opuściła jej pomimo wezwania pozwanej. Zamieszkuje na parterze, natomiast piętro wynajmowała osobom trzecim, osiągając z tego tytułu korzyść majątkową.

Dowody : postanowienie z 20 lipca 2010 r., k. 93; postanowienie z 12 lipca 2013 r., k. 91; wezwanie do opuszczenia nieruchomości, k. 92; odpis księgi wieczystej, k. 94-95; zeznania pozwanej, k. 88.

Pozwana, chcąc przygotować ww. nieruchomość do sprzedaży, opróżniła jej piętro ze znajdujących się tam przedmiotów, stanowiących jej własność, które odziedziczyła po swojej babce – C. M.. Były to głównie stare meble i inne przedmioty – wszystkie stare, pochodzące w większości z lat 60-tych XX wieku. Żaden z tych przedmiotów

nie należał do powódki. Pozwana, nie dysponując kluczami do budynku, musiała dokonać zniszczenia zamków w drzwiach, jednakże zamki te – podobnie jak cała nieruchomość – stanowiły jej własność.

Dowód : zeznania pozwanej, k. 88 .

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez pozwaną do akt sprawy, których autentyczność i prawdziwość nie była kwestionowana, nie budziła też wątpliwości Sądu. Sąd wziął przeprowadził dowód z tych dokumentów (a także uwzględnił twierdzenia zawarte w odpowiedzi na pozew) pomimo faktu, że zostały przedłożone po wyznaczonym przez przewodniczącego 14-dniowym terminie, ponieważ nie spowodowało to zwłoki w rozpoznaniu sprawy. Sąd miał też na uwadze, że 14-dniowy termin mógł być dla pozwanej niemożliwy do dotrzymania z uwagi na fakt, że zamieszkuje na terenie Wielkiej Brytanii. Sąd oparł się także na zeznaniach pozwanej, którym dał wiarę w całości, jako że były jasne, logiczne i spójne z pozostałym materiałem dowodowym.

Powództwo podlegało oddaleniu.

Roszczenie powódki zostało oparte na art. 415 k.c., zgodnie z którym kto z winy swojej wyrządził drugiemu szkodę zobowiązany jest do jej naprawienia. Przesłankami odpowiedzialności deliktowej są powstanie szkody, zdarzenie z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy – czyli czyn niedozwolony oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy owym zdarzeniem a szkodą (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 29 maja 2015 r., sygn. akt I ACa 1775/14).

Wobec zaprzeczenia przez pozwaną zasadności żądania powódki, to na powódce ciążył obowiązek udowodnienia zasadności dochodzonego roszczenia –zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zaznaczyć też trzeba, że przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów należy do stron (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. Zaprzeczenie dokonane przez stronę procesową powoduje, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 28 kwietnia 1975 r., sygn. akt III CRN 26/75). W konsekwencji to powódka winna była wykazać szkodę oraz winę pozwanej, które uzasadniałyby przyznanie jej kwoty objętej żądaniem pozwu.

Powódka nie podolała powyższemu obowiązkowi – nie zaoferowała żadnych środków dowodowych, z których wynikałaby zasadność powództwa zarówno co do zasady (nie wykazała bowiem żadnej z przesłanek odpowiedzialności pozwanej), jak i co do wysokości.

Co więcej – to pozwana – za pomocą swoich zeznań oraz przedłożonych dokumentów – wykazała okoliczność przeciwną. Nie ulega wątpliwości, że zamieszkiwana przez powódkę nieruchomość stanowi własność pozwanej. Nie można więc przypisać bezprawności jej działaniom, które miały na celu umożliwienie wejścia do budynku (zniszczenie zamków), ani opróżnienie go z – również należących do pozwanej – starych, zbędnych przedmiotów. Bezprawnym zachowaniem będzie bowiem tylko takie, które stanowi obiektywne złamanie określonych reguł postępowania, czyli będzie sprzeczne z obowiązującym porządkiem prawnym. Przez „porządek prawny” rozumie się nakazy i zakazy wynikające z normy prawnej, ale również nakazy i zakazy wynikające z norm moralnych i obyczajowych, czyli zasad współżycia społecznego.

Pozwana pośrednio zakwestionowała powództwo także co do wysokości, wskazując, że usunięte przez nią przedmioty były stare, nie miały większej wartości, a wywiozła je nie w celu dalszego użytkowania, a na wysypisko śmieci. Powódka również w tym zakresie nie przedstawiła dowodów na potwierdzenie zawartych w pozwie twierdzeń.

Z tych względów na podstawie art. 6 k.c. w zw. z art. 415 k.c., zastosowanego a contrario powództwo należało oddalić.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na mocy art. 98 §1 k.p.c. w zw. z art. 108 §1 k.p.c. jak w pkt. II wyroku zasądając od powódki, jako przegrywającej sprawę, zwrot kosztów procesu na rzecz pozwanego w całości. Na koszty te złożyły się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Sąd nie znalazł podstaw do nieobciążania powódki kosztami, bowiem sam fakt, że powódkę zwolniono od kosztów w zakresie opłaty od pozwu, nie stanowi samoistnej podstawy do zwolnienia jej z obowiązku poniesienia wszelkich kosztów w sprawie.

Zarządzenia:

1. (...)
2. (...)